

Dnevnik šonjavka

RODRIKOVA
PRAVILA

Džef Kini

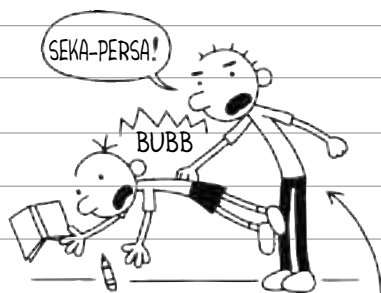
Za Džuli, Vila i Granta

SEPTEMBAR

Ponedjeljak

Pretpostavljam da je mama bila đavolski ponosna na samu sebe što me je naterala da prošle godine pišem onaj dnevnik, zato što je sada otišla i kupila mi još jedan.

Ali, sećate li se kako sam rekao da mi samo treba da me neki moron uhvati kako naokolo nosam svešku na čijim koricama piše „dnevnik“, pa da stekne pogrešan utisak? Dakle, baš to se danas dogodilo.

(MOJ BRAT RODRIK)

Sada kad Rodrik zna da imam taj dnevnik, bolje bi mi bilo da ne zaboravim da ga držim pod ključem. Zamislite taj bedak, Rodrik se pre nekoliko nedelja domogao mog PROŠLOG dnevnika, a to je bila prava propast. Ali nemojte ni slučajno da me vučete za jezik da ispričam TU priču.

Čak i bez mojih rodrikovskih problema, leto je bilo prilično šugavo.

Naša porodica nije nigde išla, niti je radila bilo šta zabavno, a to je tatina greška. Čale me je naterao da se opet pridružim plivačkom klubu, a ujedno se nameračio i da se lično uveri da ove godine neću propustiti nijedan trening.

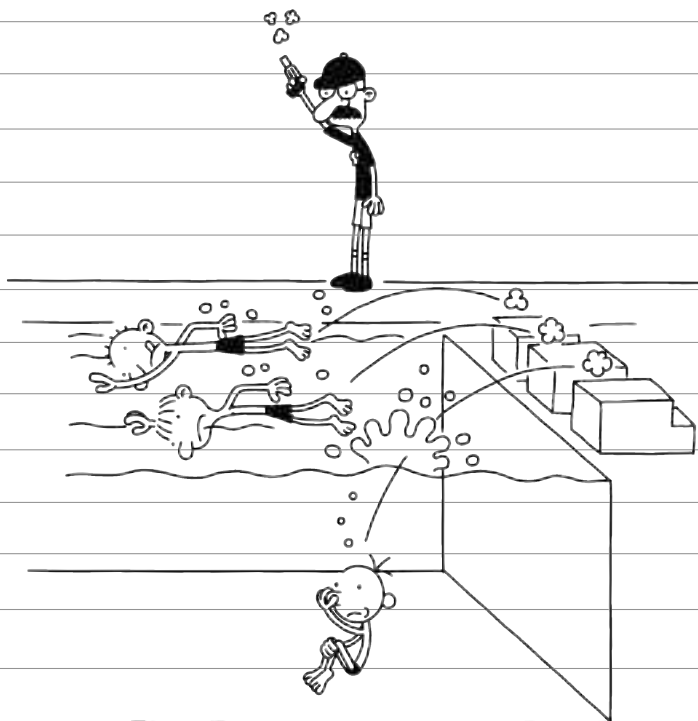

Čale je sebi utuvio u glavu da sam ja predodređen da postanem slavni plivač ili tako nešto, pa me zato svakog leta smara da se prijavim u tim.

Na mom prvom plivačkom treningu pre par godina, tata mi je rekao da kada sudija opali startnim pištoljem, od mene se očekuje da skočim u vodu i počnem da plivam.

Ali mi NIJE rekao da taj pištolj ispaljuje samo ĆORKE.

I tako, mnogo me je više mučilo gde će me-tak da završi nego kako ću ja da stignem do drugog kraja bazena.

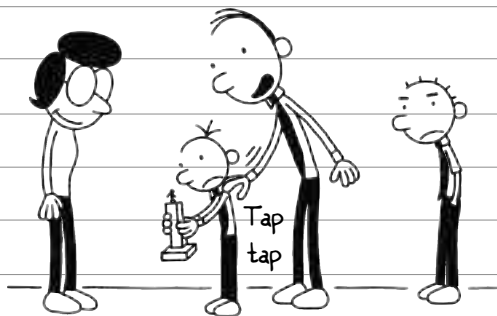

Čak i nakon što mi je tata objasnio suštinu „startnog pištolja“, i dalje sam bio najgori plivač u timu.

Ali ipak sam osvojio titulu „Najveći napredak“ na proslavi na kraju leta.

I to samo zato što je postojala desetominutna razlika između moje prve i poslednje trke.

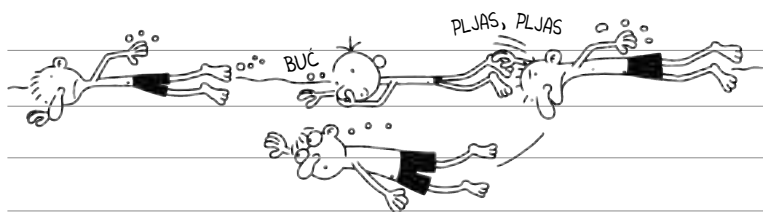
Zato, kapiram da matori još uvek čeka da ja dostignem svoje prave mogućnosti.

U svakom smislu, članstvo u plivačkom timu je bilo gore nego pohađanje srednje škole.

Pre svega, morali smo da stignemo na bazen već do 7 i 30 svakog jutra, a voda je bila je-zivo LEEEDENA.

Zatim, sve bi nas zbili u dva reda, pa mi je uvek neko bio za petama, pokušavajući da me prestigne.

Razlog zbog koga smo morali da koristimo samo dve trake bila je činjenica da su se naši plivački treninzi održavali u isto vreme kad i časovi džezersajza.

Ja sam u stvari pokušao da ubedim tatu da mi dozvoli da se priključim časovima džezersajza umesto plivačkom timu, ali on nije naseo.

Ovog leta je trener prvi put nama dečacima dopustio da nosimo šorceve za plivanje, umesto onih minijaturnih kupaćih gaćica. Ali mama je tvrdila da mi Rodrikov polovni kupaći „savršeno dobro“ pristaje.

Posle plivačkog treninga, Rodrik je dolazio po mene u kombiju svog benda. Keva je sebi utuвила u glavu neku suludu ideju da ukoliko Rodrik i ja svakodnevno budemo zajedno provodili malo „kvalitetnog vremena“ prilikom vožnje do kuće, nećemo se toliko koškati. Ali time je samo pogoršala stvari.

Rodrik je uvek kasnio po pola sata.

I nije me puštao da sedim napred. Rekao je da bi mu hlor upropastio sedišta, iako je ona njegova šklopocija od kombija petnaestak godina stara.

Rodrikov kombi zapravo i nema sedišta pozadi, pa sam morao da se grčim među svom onom opremom za bend. I svaki put kad bi se kombi zaustavio na znaku stop, morao sam da se pomolim da mi neki od Rodrikovih bubnjeva ne otfikari glavu.

